

[Finansministeren.]

vender deres Penge til, skal jeg dog gøre opmærksom paa, at vi siden 1881 har haft en Sparekasselov og et Sparekassetilsyn her i Landet.

Det ærede Medlem Hr. Aksel Sørensen mente, at ca. 600 000 Skatteydere vilde komme til at betale efter Loven. Efter mine Beregninger er det kun ca. 400 000. Jeg ved ikke, hvorledes det ærede Medlems Beregninger er fremkommet, men det maa erindres, at det ikke drejer sig om Folk med en skatteansat Indkomst paa 1 500 Kr., men kun om Folk, hvis skatteansatte Indkomst efter Fradrag af det almindelige generelle Fradrag paa 800 à 600 Kr. andrager mindst 1 500 Kr. Det er altsaa en betydelig snævrere Kreds.

Det ærede Medlem Hr. Søren Olesen fandt, at det, der her foreslaas, gik imod, hvad man ellers plejer at gøre, naar man giver Tilskud til de unges Uddannelse. Det synes jeg egentlig ikke. Det betyder, at man giver de unge en Opmuntring til at søge en Uddannelse; her giver man dem en Opmuntring med Henblik paa deres Fremtid. Jeg finder, at der er god Konsekvens i dette.

Naar det ærede Medlem, saaledes som det undertiden sker, sagde, at hellere end at paalægge Skatter skulde man spare Udgifter, synes jeg, at man burde have dette lidt mere præcist udtrykt. Jeg synes, det er for let at sige, at Staten giver Tilskud til alle mulige og umulige Ting, saaledes som det ærede Medlem udtrykte sig, og at man hellere skulde spare noget af dette. Jeg vilde foretrække at faa nogle konkrete Forslag til Emner, hvor vi kunde spare. Hvad angaar det ærede Medlems Bemærkninger om Lærlingene, maa jeg sige, at jeg ikke kan tænke mig, at Lærlinge har saa store Indtægter, at de skulde blive ramt af dette Forslag.

Jeg anbefaler Forslaget til fortsat velvillig Behandling og Gennemførelse i det høje Ting.

V. Buhl: Den højtærede Finansminister sagde, at det primære i dette Lovforslag var det skattetekniske Formaal. Saa meget mere forbavser det mig, at Forslaget er bygget op paa en saadan Maade, at man ganske ser bort fra de almindelige Synspunkter, hvorefter man vurderer Skatteevnen. I det foreliggende Tilfælde har man, som jeg har nævnt det, fikseret en ensartet Procent for Indtægter helt op til 20 000 Kr., hvad der gaar paa tværs af almindelige skattepolitiske Synspunkter og ogsaa ganske

paa tværs af de Muligheder, der er for at udrede selve Skatten.

Med Hensyn til Spørgsmaalet de ugiftes Stilling som Ikke-Forsørgere er jeg klar over, at der er en Mulighed for en Dispensation, men en Dispensation, der skal søges saa højt oppe som hos Finansministeren, og det vil jo i bedste Fald betyde, at det baade for Administrationen og for de paa-gældende Skatteydere vil medføre et overordentlig stort Besvær, for det er jo mange, mange Mennesker, det drejer sig om.

Axel Sørensen: Jeg har blot et Par Bemærkninger til den højtærede Finansminister. Jeg rettede et Spørgsmaal til Ministeren om, hvorfor Bankerne ikke var taget med i Lovforslaget sammen med Sparekasserne. Endvidere skal jeg sige, at Tallet 600 000 kun var et løst anslaaet Skøn under Hensyntagen til den stigende Indtægt for mange Medhjælpere.

Søren Olesen: Den højtærede Finansminister vilde gerne høre nogle Forslag til Beparelser. Rent principielt er vi af den Opfattelse, at naar Borgerne faar Lov til at beholde deres Penge og ikke bliver plyndret gennem Skatter, forstaar de selv at anvende dem til de Formaal, som den enkelte finder nyttige for sig. Naar Staten nu gaar til at opkræve store Skatter og derefter deler Pengene ud i Tilskud af mange Slags, er den enkelte ude af Stand til selv at raade over sine Indtægter og bruge dem paa den Maade, han vilde finde formaals-tjenlig. I øvrigt kunde jeg f. Eks. anbefale at slette Tilskud til Hjemmeværn og at indskrænke Statsadministrationen, og ved en Forenkling af Skattesystemet kunde man ogsaa indskrænke denne Administration betydeligt.

Finansministeren (Thorvald Kristensen): Jeg beder det ærede Medlem Hr. Axel Sørensen undskylde, at jeg overhørte hans Spørgsmaal om, hvorfor Bankerne ikke var med. Dette har naturligvis været overvejet, men jeg har ment, at Midler af den Art, der her er Tale om, naturligt hørte hjemme i Sparekasser. Der er ikke i Lovgivningen sat nogen Grænse for, hvilke Midler der maa gaa i Bankerne, og hvilke der maa gaa i Sparekasserne, men det er alligevel gennem vor Sparekasselovgivning tilsigtet, at alt, hvad der decideret har til Hensigt at fremme Opsparingen, i særlig Grad skulde forbeholdes Sparekasserne, som jo heller ikke kan investere de indskudte Midler ved forretningsmæssig Anvendelse.